

Posudek na diplomovou práci p. Thomase JOUVE

„La France et l'élargissement de l'Union européenne aux pays d'Europe centrale et orientale de F. Mitterrand à N. Sarkozy : continuité ou abandon d'une conception française de la construction européenne“

Předložená práce p. Thomase Jouve se vyznačuje zajímavostí a aktuálností tématu, obzvláště v době, kdy zřejmě dochází k vývoji v projevech současného francouzského prezidenta ohledně důsledků rozšíření EU. Práce analyzuje změny francouzské zahraniční politiky ke střední Evropě po rozšíření EU v r. 2004, resp. analyzuje koncepci francouzské evropské politiky vůči rozšíření EU od dob prezidenta Mitterranda (resp. od roku 1989, kdy se položila tehdy pro Francii ale i celou západní Evropu spíše řečnická otázka rozšíření) do současnosti.

Práce analyzující především projevy prezidentů a snažící se prezentovat francouzskou koncepci rozšíření je přehledně rozdělena do tří částí, umožňujících autorovi předložit velmi čtivý text ve francouzštině. Části jsou chronologické: první se věnuje zahraniční politice Mitterranda a tehdejší událostem (především připomenutí odmítavého přístupu tehdejší administrativy a prezidenta), druhá se zabývá Chirakovou politikou do samotného rozšíření v r. 2004. Konečně v poslední části autor rozebírá jak francouzské referendum o tzv. Euroústavě, tak staronovou politiku Chiraka sázející na obnovení německo-francouzského pilíře, tak „novou“ politiku Sarkozyho do r. 2009.

Koncepčně je struktura práce přehledná, logická a značně pomáhá čtenáři pochopit vývoj francouzské pozice k dané problematice. Nicméně, přestože je práce psaná velmi kvalitně, do značné míry není jasné, jak se autor staví k vytyčené problematice vývoje francouzské zahraniční politiky. Práce přináší spoustu faktografických údajů, ale ne vždy autor jednoznačně analyzuje fakta. Často také není zcela jasné na jakou úroveň projevu se autor zaměřuje, resp. kdo mluví (občas prezident, občas neúplně specifikovaná skupina těch, co rozhodují – *décideurs*). Použití výsledků průzkumů veřejného mínění by se dalo také opravit (vzhledem k neúplné vyrovnanosti použití). Zároveň není vždy jasné do jaké míry se ztotožňují či rozcházejí projevy na jedné straně a konečná pozice (zjm. Ministerstva zahraničních věcí) na straně druhé. Tato poslední část, tedy neaktuálnější, mohla být obsáhlejší a analytičtější. Obzvláště pak chybí projevy současného francouzského prezidenta z konce roku 2008 (resp. velmi kritický pohled na Českou republiku, zřejmě pod vlivem daných evropských i vnitropolitických okolností – tedy francouzské a české předsednictví na jedné straně a nutnost posílit svou image ve Francii na straně druhé).

Kromě několika výše uvedených námitek, je práce p. Thomase Jouve zajímavá a přínosná k pochopení procesu změny francouzské zahraniční politiky.

Poznámkový aparát je dostatečný a literatura je správně použita.

Práce splňuje požadavky kladené na diplomovou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě.

Navrhuji ohodnocení velmi dobře.

V Praze dne 27.1.2010

Doc. Michel Perottino, PhD.